

Arrest

nr. 156 358 van 12 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 29 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar middelen voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het proportionaliteitsbeginsel en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Eveneens meent de verzoekende partij dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 4 augustus 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden betreffende een stabiele en duurzame relatie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er vastgesteld wordt dat de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon op het moment van de bestreden beslissing nog geen jaar voorafgaand aan de aanvraag samenwonend waren. Voorts worden de neergelegde documenten afzonderlijk worden besproken en er wordt geconcludeerd dat “Uit het geheel van bovenstaande documenten kan niet worden afgeleid dat betrokkene en de Belgische referentiepersoon elkaar minstens 2 jaar kennen, wel integendeel ze dateren bijna allemaal van in oktober 2014 wat geen 2 jaar voorafgaand aan de aanvraag is. Het enige document dat van 2007 zou moeten dateren kan nauwelijks geïdentificeerd worden. Het is niet duidelijk wat het moet bewijzen en welke link het zou moeten aantonen tussen betrokkene en de Belgische referentiepersoon. Vandaar dat het niet als bewijsstuk kan worden weerhouden. Wat betreft de foto’s, deze zijn niet gedateerd en werden kennelijk allen bij één gelegenheid gemaakt gezien de kledij van betrokkenen op de foto’s telkens dezelfde is, alsook de omgeving. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat deze bewijsstukken aantonen dat betrokkenen elkaar gedurende minstens 2 jaar kennen.” In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de bewijsstukken samen niet aantonen dat ze aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verzoekende partij maakt met haar hoofdzakelijk theoretisch betoog niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit lezing van artikel 40bis, § 2, tweede lid juncto artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de partners moeten een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar Belgische partner.

Overeenkomstig artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van een relatie pas aangetoond :

- *indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- *ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- *ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.*

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt dient de verwerende partij geen rekening te houden met: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

In de bestreden beslissing wordt er gesteld dat er geen sprake is van een gemeenschappelijk kind. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij en haar partner één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag. Deze vaststelling wordt door de verzoekende partij ook niet betwist. Ook wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij en haar partner elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Deze laatste vaststelling tracht de verzoekende partij te weerleggen door te stellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden heeft met haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 juli 2014 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarin ze uitdrukkelijk gesteld heeft dat ze sedert een anderhalf jaar een relatie heeft met de heer R.D. en samenwoont. Uit de lezing van de aanvraag van 16 juli 2014 blijkt enkel dat de verzoekende partij melding maakte van haar voorgehouden relatie. De Raad wijst erop dat een loutere vermelding van een relatie in een aanvraag om verblijfsmachtiging niet volstaat als een bewijs van een duurzame en stabiele relatie, zoals vereist in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart op grond van de artikelen 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven met welke elementen de verwerende partij geen rekening gehouden heeft bij het nemen van de bestreden beslissing.

In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat niet op goede gronden werd geoordeeld dat zij en haar partner niet aantonen dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag noch aantonen dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag, des te meer nu blijkt dat de verzoekende partij deze vaststelling niet nuttig betwist noch weerlegt.

Er wordt niet aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of onzorgvuldige wijze of met miskennis van de artikelen 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarde inzake een duurzame en stabiele relatie en bijgevolg heeft beslist het recht op verblijf te weigeren. Een manifeste beoordelingsfout blijkt niet, net zo min als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht.

De verzoekende partij voert ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel, waarbij zij enkel, naast een aantal theoretische beschouwingen, aangeeft dat zij en haar partner een hecht gezin vormen, zij van haar partner gescheiden zal worden en dat dit een verregaande ingreep is op haar privé- en gezinsleven. Hiermee toont zij echter op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om haar gezinsleven – in de mate dat een gezinsleven al kan worden aangenomen - verder te zetten in haar land van herkomst, Congo, of elders. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonde dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM

zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE, en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). De bestreden beslissing leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont zij dit niet aan in het verzoekschrift. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

De verzoekende partij toont met haar summier en theoretisch betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om met haar partner in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins in concreto aantoonbaar dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Er wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat er sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch van het proportionaliteitsbeginsel.

De middelen lijken ongegrond.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 20 augustus 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

2.5. Ter terechtzitting van 30 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 28 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De wnd. voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. De verzoekende partij heeft geen specifieke opmerkingen op de beschikking en blijft volharden in haar verzoekschrift. De verzoekende partij geeft aan de argumenten in de beschikking niet te volgen en verwijst naar de argumenten in het verzoekschrift zelf. De verwerende partij sluit zich aan bij de inhoud van de beschikking.”*

2.6. Waar de verzoekende partij stelt geen specifieke opmerkingen te hebben bij de beschikking en stelt te volharden in haar middelen, wijst de Raad erop dat in de beschikking van 4 augustus 2015 uitdrukkelijk werd gemotiveerd omtrent de middelen aangevoerd in het verzoekschrift. Ter terechtzitting gaat de verzoekende partij op geen enkel motief van de beschikking in, maar stelt ze louter in algemene

bewoordingen de argumenten in de beschikking niet te volgen. De Raad laat gelden dat de verzoekende partij met haar pleidooi ter terechtzitting niet aannemelijk maakt dat de beschikking van 4 augustus 2015 onterecht is.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 4 augustus 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS